

Ти знаєш, що ти накоїла

КУПИТИ

Про книгу

Енні Шоу має все, про що колись могла лише мріяти дитина біженців із В'єтнаму: успішну кар'єру художниці, розкішний будинок та люблячу родину. Однак, коли її мати раптово помирає, разом із горем повертається давній ворог — obsесивно-компульсивний розлад. Цього разу нав'язливі думки Енні стають надто схожими на реальність. Врешті-решт Енні прокидається в готельному номері поруч із бездиханним тілом. Вона не пам'ятає, як тут опинилася, і не має жодних відповідей на запитання поліції...

ПРОЛОГ

Енні Шоу востаннє тримала матір за руку. Обхопила закривавленими пальцями кулак старої жінки, що стискав іржавий ніж дао бао!.

— Мее, — безперервно повторювала Енні в'єтнамською. — Мамо, я не хотіла цього! У нас були труднощі, але... Я ніколи не хотіла тебе образити!

Вона не була впевнена, вимовила ці слова вголос чи лише подумки. Попри це, повіки її матері, схожі на пергаментний папір, залишалися заплющеними, а рот застиг у набряклій, широкій посмішці.

Саме в цей момент Енні охопило дивне відчуття. Чи сталися ці події насправді? Маленька долоня, яку вона тримала у своїй руці, здавалася занадто легкою, ніби кістки були по-рожnistими, як у птаха. Яскраво-червона кров на лезі та на шії Мее мала вигляд якоїсь штучної, схожої на вишневе желе. У горлі Енні заклекотіло. Не впевнена, чи було це схлипування, чи сміх, Енні збентежено ковтнула слину.

Скільки часу вона просиділа тут, схилившись над тілом, — секунди, хвилини, а може, й довше? Високі стоси книг і газет, покритих цвіллю, затуляли денне світло, створюючи у флігелі сутінки. Польові миші бігали туди-сюди, наче вимірювали периметр кімнати. У повітрі панував характерний запах їхньої сечі.

Повільно, немов у трансі, Енні відпустила руку матері. Коли підвелася, її коліна затріщали. Ноги здавалися важкими й онімілими. Вона зробила перший крок, але спіткнулася і впала на ряд порожніх пляшок з-під соку та брудних контейнерів для їжі. Рибний сморід заповонив ніздрі. Вона стала навколішки на мокрі паперові рушники і чорні від цвілі газети. Міцно заплющила очі.

Як вона втратила контроль? Вона ж любила Мее. Хіба ні?

Вмить сіра тінь промайнула поруч. Щур! Енні рвучко підвелася. Треба забиратися звідси. Треба тікати!

РОЗДІЛ 1

— Дозволь мені допомогти тобі з організацією похорону, — каже Таббі, дістаючи з холодильника комбучу. — Я могла б знайти кейтеринг чи щось подібне для бабусиних поминок. Так само як минулого літа, коли помер дідусь.

Після того, як тесть Енні тихо пішов із життя у маєтку родини Шоу в Бостоні, Таббі з гордістю допомагала з телефонними дзвінками та організацією ритуальних послуг. Дункан не забороняв цього своїй дочці, хоча постійні запитання тринадцятирічної дівчинки про те, як і що їй робити, завдавали йому додаткових клопотів. Він тоді зізнався Енні:

— Будь-які незручності варті зусиль, якщо це допоможе Таббі впоратися із горем.

Тепер Енні переглядає стос листів на стійці та намагається сформулювати тактовну відповідь на пропозицію дочки. Похорону Мее не буде. Охоплена почуттям провини, Енні навіть не змогла змусити себе прийти на кремацію. Дункан подбав про все замість неї, зникнувши одного ранку на кілька годин, а потім повернувшись із чотирма з половиною фунтами праху в чорній пластиковій урні.

На щастя, щось на етикетці комбучи привертає увагу Таббі й на якийсь час відволікає її від питань щодо поховання. Веснянкуватий ніс дівчинки зморщується.

— Тут написано «Вироблено в Сан-Франциско», але місцеві напої набагато кращі для нас і для довкілля. Дій, розважливо, мамо! — Вона повільно підносить пляшку до рожевих губ і випиває все до дна.

«За п'ятнадцять секунд вона вихлебтала напій вартістю шість доларів». У такі моменти Енні не може не помічати, на скільки багато речей Таббі приймає як належне. Вона ніколи не хотіла, щоб її дочка виросла такою ж, як вона сама. Можливо, саме через це трохи перестаралася, купуючи модні бренди та ігноруючи схильність Дункана тішити маленьку доньку дорогими подарунками.

Таббі витирає губи рукавом білосніжної кофти, а тоді кидає порожню пляшку в контейнер для сміття, вбудований у спеціальну шафу. І знову дивиться на матір карими очима, сповненими очікування.

— Отже, що я можу зробити?

Енні нервово прокашлюється й намагається якомога м'якше відповісти.

— Похорону не буде. Тільки кремація. Думала, ти знаєш... Все одно нам немає кого запрошувати. У бабусі не залишилося живих друзів, , наскільки я знаю, інших родичів теж катма.

Це щира правда. Енні навіть не знала свого батька та старшого брата, а також не знала подробиць їхньої смерті. Мее ніколи не горіла бажанням багато розповідати, лише туманно натякала на те, що вони обидва загинули під час війни.

— Е-е... А як же церемонія розсіювання попелу або поминки? — Голос Таббі небезпечно стоншується, стає гундосим.

Вона сприйняла відмову від допомоги, яку так рідко пропонувала, надто особисто, з вразливістю підлітка. — Я маю на увазі, якщо ми не зробимо бодай щось, душа бабусі не зможе спочити з миром.

Зухвальство дочки дратує Енні. Як тільки Таббі подорослішала настільки, що їй стало соромно за відсутність зубів у бабусі, її ламану англійську і дивну манеру поведінки, вона почала частіше уникати старенької родички.

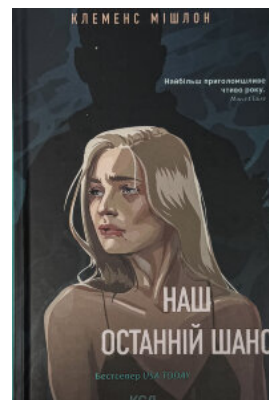
Рекомендована література

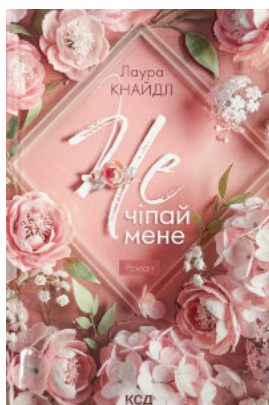
Американський принц.
Книга 2

Кінець її історії

Наш останній шанс

Не. Чіпай мене. Книга 1

Що приносить лють.
Книга 1

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ